

**TISK
KALIBA**

U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji
SHINOHARA,

fotosazba,
šití V 1, lepení V 2,

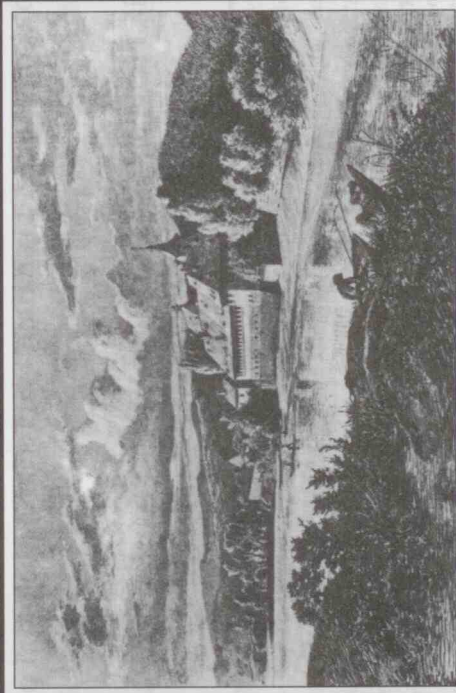
xerox

DOBŘÍCHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Schváleno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č.321002585, nová registrace č.3210028790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřích, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Caldá, PhDr.V.Czumalo, ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl (předseda), Mgr.P.Musil. Tisk Jan Kaliba, Modřany. Úzavěrka tohoto čísla 30.11.1997. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobříchovice. Distribuováno s laskavou péčí dobříchovických poštovních doručovatelů a s přispěním obce Dobříchovice.

XIII/1997 2. - podzim '97

DOBŘÍCHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

DOB-Invest a.s.

sídlo Dobřichovice, Palackého 541

adresa pro korespondenci
Ing. Daniel Havlík
Za mlýnem 888
252 29 Dobřichovice

specializovaná společnost pro rekonstrukci a dostavbu
objektů v centru Dobřichovic

(domy čp. 15, 348, 541, 441, 180 v Palackého ul. a ul.
5.května)

nebytové prostory k pronájmu - kanceláře, obchodní plochy
byty - možnost prodeje do osobního vlastnictví

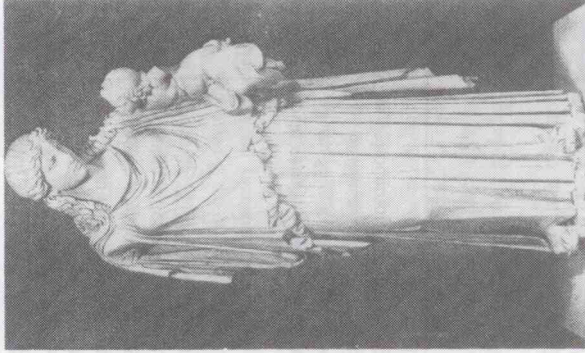
blíže informace na str. 14 a 15 tohoto čísla Kukátka

cený inzerce v Kukátku 1997:

Obyčklá je individuálně sjednaná smluvní cena.
Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzeráty do 20 slov 50 Kč, každé další slovo 2 Kč,
podnikatelské inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900
Kč.

Inzeráty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituru Union banky v Dobřichovicích.
Uhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost Dobřich), při větších platbách fakturou.

PŘEDVÁNOČNÍ ZASTAVENÍ

Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.

Slychat budeme tuto větu o Vánocích, v tom podivuhodném čase, kdy do našich duší třeše vchází mír, pokora a radost. Jako malý vánoční dárek Vám, vážení čtenáři, posíláme mír v podobě krásné ženy, antické bohyně Eiréné. Byla také bohyní blahobytu a bohatství, proto ostatně chová na rukou malého boha bohatství Plúta. Náš obrázek představuje jednu s mnoha mramorových kopií původně bronzové sochy, jejímž autorem byl sochař Kéřisodótos, v 1. polovině 4. stol. před Kristem.

Vánoce radosti, lásky i pokory a vše dobré v roce 1998 Vám přeje redakční rada
dobřichovického Kukátka.

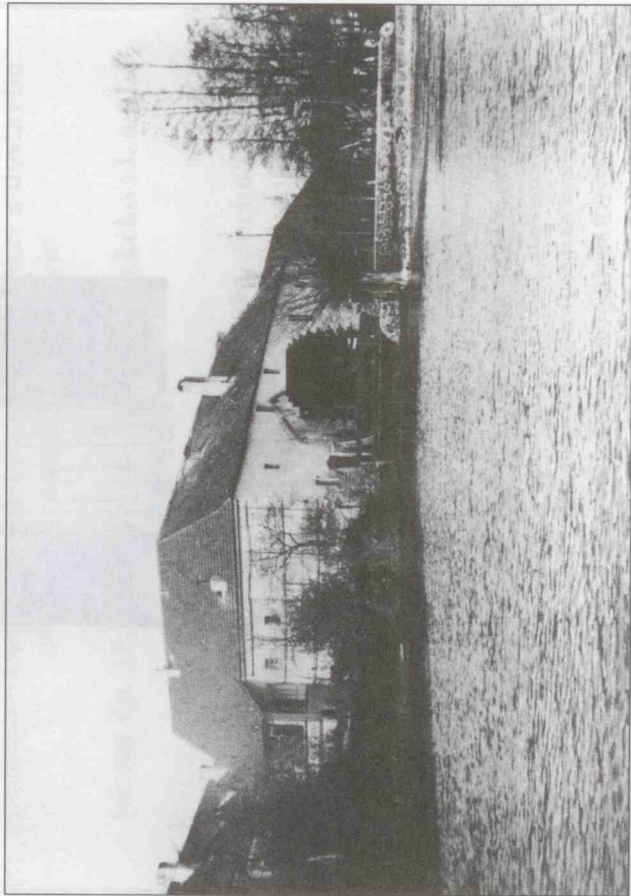
MLÝN A ELEKTRÁRNA V DOBŘICHOVICÍCH - II.

V minulém čísle KUKÁTKA (1. – jaro 97) jsme přislíbili příměst některé historické informace „o prvních elektrických drátech a žárovkách z nich napájených“ v Dobřichovicích.

Podmínkou výroby elektriny je zdroj síly. V Dobřichovicích to byla přirozeně řeka a ji pohaněná mlynské vodní kolo. Proto zákonitě byla v minulém čísle nejprve věnována pozornost mlynu, původně panskému č. p. 2, náležejícímu až do roku 1856 Řádu křížovníků s červenou hvězdou. Zde elektrizace naší obce začala. V závěru zmíněného článku byly o elektrárně již některé informace. Požádali jsme pana **Antonína Havlíka** o jejich rozvinutí. Pokusil se je doplnit z pamětních záznamů svého otce **Karla Havlíka**, mlynáře v Dobřichovicích, narozeného 23. 7. 1888 a zemřelého 8. 5. 1965. Dejme mu proto slovo.

Redakce

V měsíci lednu až březnu roku 1912 bylo ve mlyně postaveno nové, na svou dobu moderní vodní kolo o průměru asi 8 m, s železnou rozetou o váze 56 q, které nahradilo kolo z roku 1886. Bylo určeno pro Odkolkův mlýn v Praze. Ten vyhořel a z instalace kola sešlo. Staré vodní kolo v Dobřichovicích rozebíral sekerník Alois Veselý z Chejnic za dohodnutou hodinovou mzdu 50 haléřů.

Fotografie vodního kola ve mlyně ještě před stavbou elektrárny.

Řeku přehrazoval šikmo položený jez dlouhý cca 218 m. Byl sešlý a Regulační komise pro Království České připravovala jeho rozsáhlou opravu. Majitel mlyna se podarilo dosáhnout změny a za závezek příspěvku 6.000,-K bylo rozhodnuto postavit jez nový situovaný kolmo na tok řeky, dlouhý

pouze 120 m a proto i méně nákladný na údržbu. Byl budován od května do prosince 1912. Stavělo se současně od obou břehů a nakonec uzavřena proluka uprosřed. Uzávěra proluky byla velmi obtížná. Byl již podzim a zvýšený stav vody. Dohotovéné jezové těleso bylo od koruny ve směru toku široké 2 m s poměrně vysokým přepadem do spodní vody. Na nynější šířku 6 m bylo rozšířeno při regulaci řeky v prvé polovině padesátých let.

Na počátku našeho století byla elektrifikace ještě v plenkách a elektrína se používala hlavně k osvětlování. (První elektrárna na prodej elektriny byla zřízena roku 1887 na Žižkově.) V Dobřichovicích se první žárovky rozsvítily ve mlyně a přilehlých místnostech 5. prosince 1908. Instalaci provedla firma J. F. Soukup ze Smíchova. Zdrojem bylo stejnosměrné dynamo. Trvalo šest let než bylo elektrické osvětlení rozšířeno na štit stodoly mlyna proti kostelu (1 žárovka).

Na naléhání přátel a občanů obce začal Karel Havlík uvážovat o myšlence vybudovat elektrárnu a elektrizovat obec. Uplynulo opět téměř šest let od světla na šitě stodoly, vlastně prvního osvětlení veřejného prostranství, než bylo zavedeno elektrické světlo do bývalé restaurace Na staré poště – ve dnech 29. a 30. ledna 1920 a 11. února 1920 do č.p. 3 velkostatků Řádu křížovníků s červenou hvězdou (nájemce Rösener) v počtu 3 žárovek („Historický počátek elektrifikace Dobřichovic“). Zajímavé je znění dohody s odběrateli: „Svolení majitele mlyna jmenovaným odběratelům proudu ku připojení dáno na stávající zařízení elektrické ve mlyně do odvolání. Vyšší poplatku stanovená bude za odebraný proud majitelem mlyna. Majitel mlyna může kdykoliv proudu dodávání a vedení drátové u mlyna zrušit.“ To se již Karel Havlík intenzivně zabýval problémem budování elektrárny a elektrifikaci obce po stránce technické, právní i finanční. „Dne 5. prosince 1920 schválena smlouva obecním zastupitelstvem, jimž dobřichovická obec propůjčuje K. Havlíkovi právo postavit rozvodnou síť a zavazuje se odebrat elektrický proud. Koncese na tuto činnost stanovená na 20 roků.“ Toto rozhodnutí účastníků dohody bylo ovlivněno teprve velmi vzdálenou možností elektrizace obce Elektrárenským svazem okresů středočeských a u zástupců obce možná i skutečností, že tento svaz požadoval velký finanční podíl obce na nákladech elektrizace.

Postavení rozvodné sítě na levém břehu bylo svěřeno firmě J. F. Soukup na Smíchově. Stavební práce začaly 7. prosince 1920. V dohotovéné částech se svítilo již od 20. prosince 1920. Zdrojem bylo stejnosměrné dynamo zapůjčené prováděcí firmou. Nový generátor na střídavý proud 380/220 V dodala firma Sohmer Praha z Křížkovy továrny v Podmoklech a do chodu byl uveden 14. března 1921.

Výstavba sítě pokračovala 9. července 1921 byla dána pod proud elektrovodná síť na pravém břehu řeky Berounky opět provedená firmou J. F. Soukup ze Smíchova. Přechod přes řeku byl veden z konzole na západní frontě zámku na sloupy v místě dnešní recepce kempu.

Až do roku 1923 bylo zdrojem síly vodní kolo pohanějíci jak mlyn, tak generátor. Brzy přestalo vodní kolo svými technickými možnostmi stačit rozšiřující se elektrárně a v roce 1923 bylo nahrazeno turbínou. Turbinová strojnava byla umístěna dále od budovy mlyna směrem k jezu, aby bylo možno při stavbě využít vodní kolo k pohonu mlyna, výrobě elektriny do již vybudované rozvodné sítě a pohonu motorů vodních čerpadel. Pro založení základů turbínové kašny hluboko pod úroveň hladiny až na nezvětralou břidlu byl stavební prostor zajímkován a voda vyčerpána. Ve své době, pět let po I. světové válce, to byla akce velice nákladná. Z dnešního pohledu se stavělo velice rychle. Zahájilo se 14. března 1923 a poprvé byla turbína spuštěna 11. srpna téhož roku. Veškeré stavební práce spojené s výstavbou turbíny a demontáží vodního kola byly ukončeny 6. září 1923. Stavební práce byly svěřeny firmě Kress, a.s. Praha, dodávka a montáž Francisovy turbíny firmě J. Kohout Smíchov. Těžká železná rozeta vodního kola byla ponechána částečně ve vodě u mlynské budovy a odstraněna až při stavbě druhé turbíny.

V roce 1923 se K. Havlík dohodl o elektrizaci obce Lety S kopáním jam pro postavení sloupů se začalo v prosinci téhož roku a 14. ledna 1924 s dalšími přípravami a stavěním sloupů. V prvních několika domech se svítilo již 18. 2. 1924 a stavba byla dokončena 1. března 1924. Provedla ji opět firma J. F. Soukup. Síť byla postupně dále rozšiřována a byla vybudována i v Letech Pod lesem na pravém břehu a na levém břehu téměř až k elektrárně v Revnicích v chatové části obce Černá skála. Sloužila skoro bez úprav až do roku 1970.

Zvyšující odběr elektriny si v září 1925 vynutil nahrazení generátoru z roku 1921 generátorem novým ze Skodových závodů v Plzni.

Vodní turbína je velice spolehlivý a málo poruchový zdroj síly. Velké vody, ledová tříšť, než alespoň částečně řeka zamrzla, či odchody ledů však způsobovaly snížení výkonu turbíny nebo její zastavení. Bylo proto nutné zajistit výpomocný a náhradní zdroj. V roce 1928 byl zakoupen Brons motor (dle Otava slovníku naučného spalovací petrolejový čtyřtáctní motor sestrojžený Holanďanem Bronsem). Jeho instalace a instalace nového generátoru si vyžádala rozsáhlé stavební úpravy. Pro motor postavena strojnova na dvoře a pro instalaci generátoru v turbinové strojovně tato budova rozšířena. Nový generátor na turbíně byl zapojen 28. 4. 1928 a Brons motor v nové strojovně dne 9. června 1928. Motor nebyl dobrý, měl časté poruchy a bylo s ním mnoho potíží.

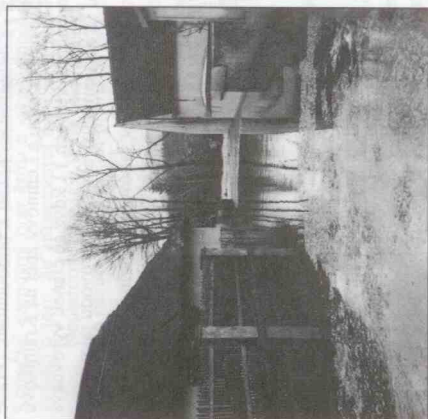
Stálý růst elektrické spotřeby nutil k vyhledávání nových zdrojů síly. Pohon spalovacími motorem byl velmi drahý a tak bylo rozhodnuto postavit ještě jednu turbínu. Po získání úvěru 300.000,- Kč započato dne 14. 4. 1931 se stavbou. Betonářské práce zadány firmě Ing. Jakub Domanský na Smichově a dodávka Franciovy turbíny opět o hltmosti 5 m³/s jako u první turbíny firmě J. Kohout. V sobotu dne 25. 7. 1931 kolem 2. hodiny odpolední nová turbína spuštěna. Byla umístěna mezi původní turbínou a budovou mlýna. Zesilování a rozšiřování sítě, výstavba druhé turbíny, údržba náhradního zdroje si vyžadovaly trvale nové náklady. Byly kryty z výnosu elektrárny, odprodejem stavebních pozemků za mlýnem a potokem, ale i z velkých půjček. Proto K. Havlík na počátku roku 1931 požádal o prodloužení stávající elektrárenské smlouvy a to bylo obecní radou, finanční komisí i celým zastupitelstvem jednohlasně schváleno.

Nespolehlivý Brons motor byl v roce 1931 nahrazen moderním dvouválcovým motorem Škoda – Diesela o výkonu 80 HP vystavovaným na podzimním veletrhu v roce 1930 ve Veletržním paláci v Praze. Spuštěn byl 30. ledna 1931.

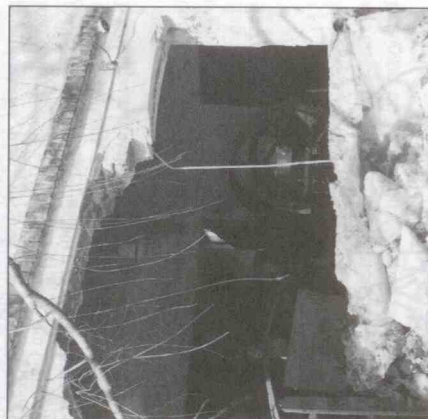
Léta 1931 až 1940 byla údobím intenzivního rozšiřování a zesilování rozvodných sítí a modernizací vybavení elektrárny, jak to vyžadoval technický rozvoj (Bennova spojka na předloze turbíny, automatická elektrická regulace napětí apod.). Nákladnou prací byla i v první polovině třicátých let i obnova povrchu jezového tělesa. Snad stojí za zmínku, že dle Otava slovníku nebylo v roce 1931 z celkového počtu 11.400 obcí v Čechách a na Moravě elektrifikováno ještě 3.659.

Když již pohonná síla turbin a naftového motoru nestačila a zhoršovala se mezinárodní politická situace, proztravě se K. Havlík v roce 1939 dohodl s Elektrárenským svazem okresů středočeských o výpomocném odběru elektrického proudu z jeho primární linky, která již v té době procházela naším údolím asi uprostřed mezi Dobříchovicemi a Karlíkem. Podmínkou dohody bylo, že K. Havlík na svůj náklad postaví trafostanici za barokním křížem na křižovatce u bývalé restaurace Stará pošta a zřídí primární přípojku (22 kV) do trafostanice a sekundární do elektrárny. Ujednání s Elektrárenským svazem vstoupilo v platnost 1. ledna 1939 a mělo platit 10 let. V průběhu roku byl zaměř realizován, v červenci 1940 byl náhradní zdroj, naftový motor, demontován a 13. 7. 1940 odvezen. Jeho provoz by byl za války vyloučen.

Po silných mrazech na počátku roku 1941 a následné oblevě se na našem úseku řeky při poměrně malém zvýšení hladiny pohnuly ledy a v ohybu před železničním mostem v Mokropsích, ve dnech 27. a 28. ledna znikla ledová zápa, která zvedla hladinu řeky i podjezdi do úrovně hladiny nad dobříchovickým jezem. Mraz ledovou bariéru zpevnil a po oblevě dne 11. února došlo ke katastrofální zaplavě v celém našem údolí. Odcházející uvolněné nahromaděné kry způsobily rozsáhlé škody. Strhaly na mnoha místech elektrická vedení. V turbínové strojovně pobořily část zděva a voda zaplavila turbíny a generátor. Hladina vody nad podlahou strojovny dosáhla 160 cm.

Velká voda v Dobříchovicích v r. 1941 (cesta podél mlýna ke kostelu).

Zbouraná čelní zeď elektrárny při povodni r. 1941.

Ve vrcholných válečných letech bylo požadováno snímat venkovní měděná vedení a nahrazovat je železnými vodiči. Různými administrativními kroky a odevzdáváním náhradního materiálu se podařilo zabránit znehodnocování rozvodu.

Významnou událostí v provozu dobříchovické elektrárny byl výnos ministerstva hospodářství z 23. listopadu 1942, že jmenovitě vodní elektrárny mají dodávat přebytečnou energii do společných sítí. Tento stav trvá dodnes.

Dekretem presidenta republiky ze dne 24. října 1945 č. 100 Sb. byly dnem 27. října 1945 znárodněny rozvodné sítě a vyhláškou ministerstva průmyslu ze 7. 3. 1946 majetková podstata v rozsahu znárodnění začleněna do Středočeských elektráren.

Témto výnosy skončila významná podnikatelská činnost K. Havlíka, která rozhodně nebyla k neprospěchu obci, které elektrizoval, a jejích obyvatel. V konečné fázi měli rozvodné sítě délku cca 45 km. Zásobovaly Dobříchovice, Karlík, Lety a část Všenor. Všude tam, kde byla rozvodná síť, bylo i veřejné osvětlení žárovkami na osvětlovacích ramenech upevněných na sloupech. Za II. světové války bylo pro zatemnění vypnuto a po květnu 1945 jen z části obnoveno.

Výnosem Ministerstva paliv z 10. 12. 1952 byl k 1. lednu 1953 znárodněn i mlýn s v té době již jen závodní elektrárnou a všemi budovami a přílehlými pozemky.

Poznámka redakce:

V příštím čísle se pokusíme přinést názory, postřehy a zkušenosti pana Václava Brože, který je vedoucím Obvodové služebny Středočeské energetické a.s., která zásobuje naše tuzemí elektrickou energií dnes.

ZNAK DOBŘÍCHOVIC

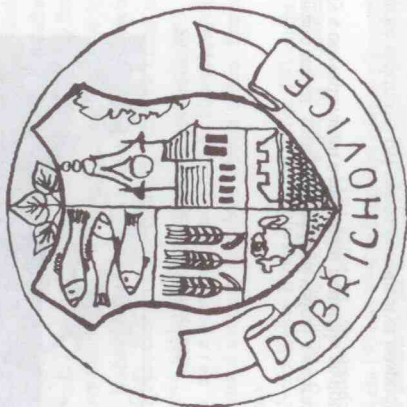
O ČEM JSME PSALI PŘED SEDMI LETY

Téměř přesně před sedmi lety, v listopadu 1990, se na stránkách 11. čísla Kukátka objevil článek, snažící se otevřít debatu o novém znaku Dobříchovic. Zapadal do tehdejších úvah o budoucnosti obce,

do iniciativ, které vyjadřovaly, že přítomnost již konečně můžeme považovat za svou, ohlížet se z ní po autentické, již ideologicky nedeformované minulosti i s optimismem hledět k budoucnosti. (Právě toto číslo přineslo sdělení o přejmenování Gottwaldovy ulice na Pražskou a Leninovy zpět na Krajinikovu i volební prohlášení kandidátů v prvních svobodných komunálních volbách.) I když se článek vyrovnává spíše s minulostí, přetiskujeme jej znovu v plném znění i s kopiemi ilustračního doprovodu jako úvod k jednomu z hlavních temat tohoto čísla.

MAJÍ DOBŘÍCHOVICE ZNAK ?

Čtenáři, kteří sledují náš časopis od počátku, si snad vybaví obálku, s níž Kukátko vstupovalo do života. V levém horním rohu se tehdy objevoval v kruhu a nápisové pásce sevržený znak:

Jde o znak Dobříchovic? Podíváme se do práce Jiřího Čarka *Městské znaky v českých zemích*, vydané v roce 1985 nakladatelstvím Academia, která shrnuje mnohaletý výzkum Komise pro znaky měst při Archivní správě. V kapitole *Kodex znaků měst v českých zemích a jejich popis* pod heslem *Dobříchovice* na s.121 čteme:

"První zpráva o Dobříchovicích je z r. 1253. Na městečko byly povýšeny teprve vyhláškou mistodržitelství z 13.července 1876 (č.53.z.z.). Znak městu zřejmě nikdy udělen nebyl. Existuje jenom heraldicky ne právě vhodný návrh asi z konce minulého století, nikým neschválený, kterého bylo zatím užito jenom na plakétě k 50.výročí vzniku republiky r.1968. Má tuto podobu: Štít svlehlý, pravá polovice dále dvakrát příčně dělená. V horním poli pravé polovice jsou tři ryby nad sebou, první a třetí obrácené doprava, střední doleva, v dolním hlávka zelná na poli. Levou polovinu vyplňuje realistický obraz dobříchovického zámku. Barvy nebyly určeny. Dobříchovice tedy platný znak nikdy neměly.

Doklad: Plaketa k 50.výročí vzniku Československa v OA Praha-západ a na MNV Dobříchovice, kronika tamtéž."

Odpověď na otázku, položenou v titulu, je tedy jednoznačná. Podíváme se podrobněji, co znamená eufemismus "heraldicky ne právě vhodný návrh". Znak neodpovídá již elementární heraldické zásadě, vyzvozené z původní funkce erbu. Pomyslný rytř, ženoucí se na protivníka s tímto znakem na štítě, by svou totožnost vyjevil z chaotické změti čar až na vzdálenost délky kopy.

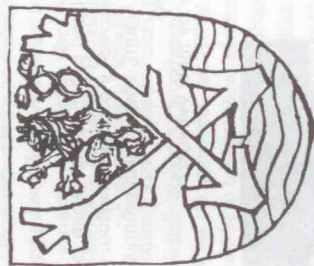
Největším hříchem znaku hříchů plného je realistická kresba zámku. Nepřístupnost podobného realismu je pro heraldiku zákonem. Dále nestylizovaná kresba výseku zámku může být čitelná jen pro toho, kdo jeho podobu dokonale zná. Na ostatních městských znacích, které užívají motiv zámku (Buštěhrad, Podhradí nad Dyjí, Žumberk) jde buď o zástupný symbol nebo o heraldicky únosnou maximální stylizaci.

Kresba zelní v poli je pro heraldiku věci neznámou, v českých zemích se vyskytuje jen v neplatném znaku Dobříchovic. Obilné klasy nepatří mezi tradiční heraldické figury, v městských znacích se ale s nimi setkáváme dosti často. Trojice klasů najdeme např. ve znaku Hejnic, Hulína, Kounic, Libčic nad Vltavou, Liběchova, Nýřan, Prahy-Horních Počernic a Stochova, s výjimkou Horních Počernic ale vždy ve výtvarnější formě, kladoucí klasy vějířovitě. Rybami se znaky českých a moravských měst jen hemží, trojici blíže neurčených ryb mají ve znaku města Příbyslav a Staré Hradiště, trojici lipanů Aš. O znázornění řeky platí totéž, co o kresbě zámku, jejíž je součástí. Jak

Lze heraldicky čistě symbolizovat Berounku, ukazuje městský znak Řevnic o několik odstavců dále. Konečně samotný tvar štítu a jakési "polepšení" v podobě lipových (?) listků a nápisové pásky svědčí o tom, že zpracovatel návrhu znaku neměl mnoho vkusu a heraldického vzdělání.

Neplatnost znaku je dána také právně. Ze vzorového statutu č.109 z roku 1967, jímž bylo městským národním výborům přiznáno právo znovu užívat městských znaků, vyplývá, že obec, které neřídí městský národní výbor, nemožno užívat znaku, ani jej upravovat či vytvářet nový. Lze ovšem předpokládat, že se změnou struktury a pravomocí místní správy padne i toto omezení. I když naše obec má a zřejmě ještě dlouho bude mít jiné starosti, nebude snad bez užítku se nad dobříchovickým znakem začít zamýšlet. Nejde o zbytečnost, městský znak přispívá ke zdravotní sebevědomí obce, pomáhá nést historickou kontinuitu, tradici, s níž je konfrontována přítomnost. Případná tvorba nového znaku se pak může stát cennou příležitostí k sebeuvědomění obce.

Jak jsou na tom naši nejbližší sousedé?

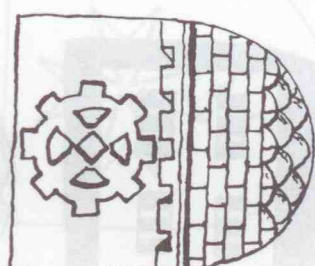

Znak Řevnic působí historicky použitím českého lva a zkrfžených ostrvů. Řevničtí si jej ale pořídili až po povýšení na město v listopadu 1968.

Popis: Štít příčně vnitřně dělený. V červeném horním poli je stříbrný český dvouocasý lev ve skoku doprava se zlatou zbrojí, jazykem a korunou na hlavě. V dolním poli osm vlnitých pruhů, střídavě modrých a stříbrných (symbol řeky Berounky). Přes celý štít jsou položeny dvě zkrfžené ostrve, každá o pěti suchých zlaté barvy.

Všerovný znak neměl a nemají, Černošice se pokoušely pořídit v letech 1973-75 nový znak, nepodařilo se ale získat heraldicky vhodný návrh. Znakem se nemožno pochlubit ani ostatní bezprostřední sousedé.

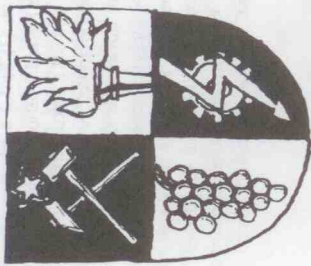
A tak nejbliže jen Karlštejn se pyšní krásným historickým znakem (na červeném štítě stříbrný doprava obrácený dvouocasý český lev s červeným jazykem, zlatou zbrojí a korunou na hlavě), velmi podobný má také Mnišek pod Brdy (na červeném štítě nekorunovaný stříbrný dvouocasý lev ve skoku doprava s vyplazeným jazykem a zlatou zbrojí).

Radotín obohatil po svém připojení k Praze znaky jejich měst novotvarem z roku 1971.

Popis: V patě červeného štítu je modrá zvlíněná voda, z níž vyrůstá do poloviny štítu sahající stříbrná hradební zeď z kvádrů, s cimbuřím o šesti stínkách s perspektivně viditelnými bočními jejich stranami. Nad zdí v červeném poli štítu je stříbrné ozubené kolo se čtyřmi loukotěmi a osmi zuby.

Snad je dobře, že nemáme znak a zatím ani právo si jej vytvořit. Byli bychom se třeba v létech reálné socialistické horlivosti zachovali k historickému znaku tak, jako chebští soudruzi radní. Tí, když slavili 900 let trvání města, vypudili ze znaku orlici, provázející město od počátku, a nahradili ji českým lvem, pochopitelně bez koruny, zato s rudou, zlatě lemovanou pěticípou hvězdou nad

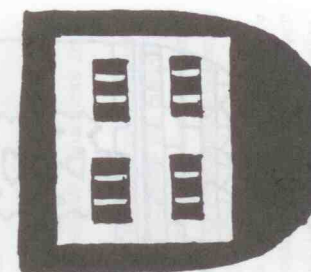
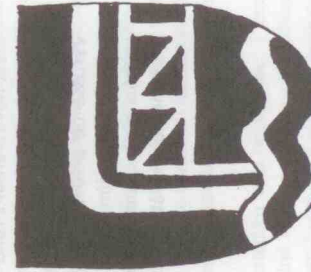
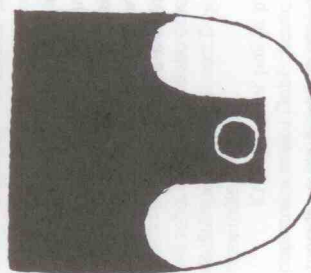
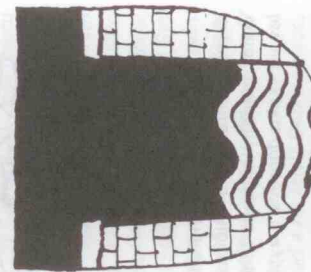
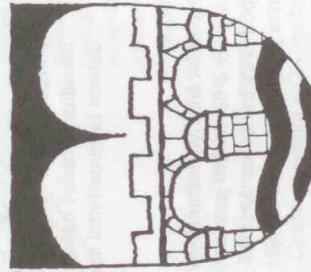
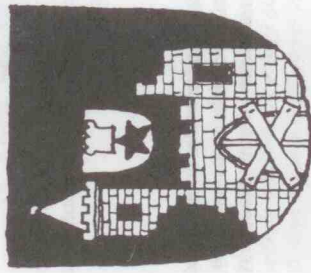

Nebo by nám naši téměř dědiční zástupcové pořídili znak nový, vpravdě současný, který by Dobřichovice čestně zařadil po bok dějme tomu Oslavan, jejichž znak z roku 1974 vyhlíží takto:

Popis: Štít čtvercový. V prvním, horním pravém poli, tmavém, jsou světlá zkřížená hornická kladívka, mlátek doleva a navrchu, a nad nimi malá pěticípá zlatě lemovaná hvězda; v druhém horním, levém poli je pochodeň s bohatými plameny, symbolizující boj dělnické třídy za lepší život, v třetím poli je velký hrozen vína a ve čtvrtém, tmavém, je symbol elektrárny, totiž světélko ozubené kolo s dvanácti zuby a přes ně znamení blesku. Barvy znak zatím nemá.

Ještě že nemáme znak. Ten neschválený by ještě neměl onu pečeť dávnověkosti, a tak by nás jeho primitivní zástupnost provokovala k tomu, abychom jej uvedli v soulad s realitou, ryby otočili břichem vzhůru, klasy a hlávku zeli doplnili o heraldickou figuru, znázorňující průmyslová hnojiva, a kresbu zámku o erb pánů (doucejme) z Velkých Blbovic.

Ještě že jsme ani nezačali uvažovat o znaku novém. Jak by mohl vypadat?

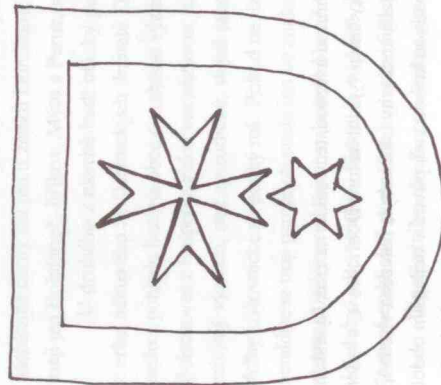

..... atd.

Mnohé z před sedmi lety napsaného již neplatí. Naši nejbližší sousedé, Letovští, si pořídili mimořádně krásný znak, zvykli jsme si i na setkávání s naopak nepřilíš vydařeným městským znakem Černošic. Dobřichovický zamek je zpět v rukou svých tvůrců a oprávněných majitelů. Beroucnou protěká voda méně smrtonosná, průmyslová hnojiva přestala být problémem téměř životním, na polích kolem obce neroste jen zeli, ale také vily, most, z jehož likvidace si dobově toporně střelily dvě z ironických variací na znak Dobřichovic, nahradil oceněný most nový, o znaku Dobřichovic už není nutno uvažovat se studem a jen teoreticky. Proč se tedy vracím k sedmi let starému hráchu, který je nutno v rolíka bodech korigovat? Nejen jako k náhradě za naši rubriku O ČEM JSME PSALI PŘED DESETI LETY a jako k odrazovému můstku do následujícího textu, ale také z radosti nad tím, že obec prošla za sedm let vývojem, který ji dovedl k novým úvahám o pořízení znaku a k praktickým krokům: Za stručnou zprávu o projednání tří variant nového znaku obce na stránkách *Informačního listu* č. 3/11 ze září tohoto roku je iniciativa obecní rady, kontakty s Heraldickou společností, příprava zadání i debaty nad návrhy.

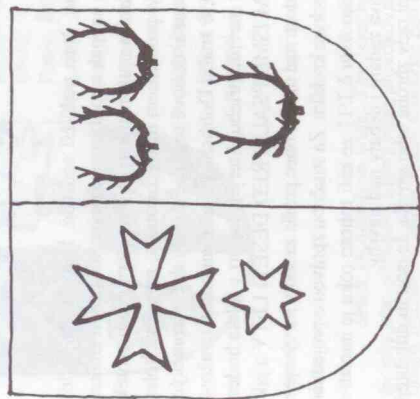
Vyslechl jsem už kritické výhrady na adresu obecní rady zhruba toho smyslu, že jsou tu důležitější problémy, které volají po řešení, než je znak obce. Asi jsem měl místo mnoha a možná zbytečných slov hlasatele dovést na prostranství před křižovnickou residencí, odkud lze jediným pohledem obsáhnout jak jen rok starý most, tak 266 let starou a letos příkladně restaurovanou plastiku sv. Jana Nepomuckého. Snad by to byl dostatečně názorný příklad, jak vypadá jediný možný způsob pohledu na potřebu každé obce. Aktuální priorita nevyklučuje věci zdánlivě zbytečné, skutečný horizont dnešního dne musí obsáhnout i minulost a budoucnost. Zkrátka: To, že se při všech naléhavých úkolech zabývá i znakem Dobřichovic, vystavuje naši obecni radě naopak velmi dobře vysvětlění. Znak není zbytečnosti. Jak jsme to psali před sedmi lety? *"Nejde o zbytečnost, městský znak přispívá ke zdravotní sebevědomí obce, pomáhá nést historickou kontinuitu, tradici, s níž je konfrontována přítomnost. Případná tvorba nového znaku se pak může stát cenou přiležitosti k sebevědomění obce."* Připojíme-li k tomu všechny důvody praktické, netřeba snad snažet další argumenty.

Jak daleko jsou přípravy nového znaku Dobřichovic? Dr. Fiala z Heraldické společnosti zpracoval pro naši obec tři varianty znaku. Omlouvám se jak čtenářům, tak a právě jemu za jeden podstatný technický nedostatek: Uzávěrka tohoto čísla leží už na dohled počítatelný v minutách a já nemám k dispozici profesionální Fialovy kresby, jen příslušné blasony (slovní popisy). Neumělost a případné chyby následujících tří kreseb proto, prosím, spojujte jen a jen s nedostatečností mé ruky a vizuální paměti.

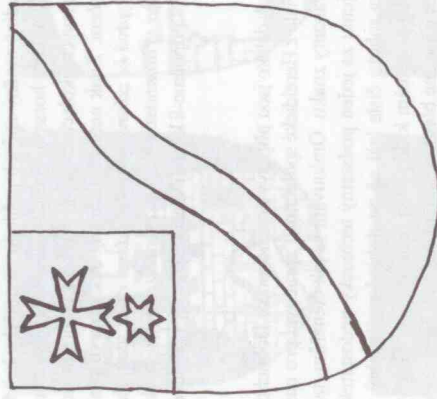

Popis: V černém štítě se stříbrnou bordurou je červený maltezáský kříž a pod ním červená šestihrotá hvězda.

Popis: Polceno. Vpravo v černém je červený maltézský kříž a pod ním červená šestihrotá hvězda. Vlevo ve stříbrě se vidí trojí červené paroží v uspořádání 2, 1.

Popis: Stříbrný štít s černou volnou čtvrtí, v níž se vidí červený maltézský kříž a pod ním červená šestihrotá hvězda. Ve štítě je modré šikmé vlnité břevno.

Na všech návrzích se objevuje maltézský kříž s šestihrotou hvězdou, tedy odkaz na znak Rybníckého řádu křížovníků s červenou hvězdou. Nelze lépe a heraldicky čistěji vyjádřit historii Dobřichovic, s řádem pevně a dlouhodobě spjatou. V rozpravách nad těmito a dalšími návrhy také nebyla nalezena vhodnější hlavní figura. Křížovnícký znak prozrazuje svou čistou pádnou krásou svůj původ v nejlepším období heraldiky. Pro jeho užití v dobřichovickém znaku mluví také skutečnost, že převzetí motivu ze znaku zakladatele města nebo rodu či řádu, které město držely, je velmi častou námětovou skupinou městské heraldiky. Zpravidla jde nikoliv o převzetí znaku zakladatele či vrchnosti, ale o převzetí zastupného

motivů či symbolů, který je schopen výchozí znak čitelně připomenout. Heraldika totiž vyznává pravidlo neopakovatelnosti znaků. Křížovnícký znak je nedělitelný na dvě figury, ty přirozeně mají samostatné jiné významy. Pro převod do znaku obce jsou tedy dvě základní možnosti: doplnění další figurou a změna barev.

Druhým velmi vhodným znamením může být heraldicky obvyklá forma připomínky polohy naší obce na řece jako její hlavní přírodní charakteristika, zprostředkovaně také připomínající charakteristiku další - obec jako letovisko. Například modré vlnité šikmé břevno, které dr. Fiala použil u třetího návrhu, je tradiční heroldskou figurou. U nás se poprvé objevuje v erbu Pětipeských z Chyš jako připomínka objevu brodu přes Addu při expedici Friedricha I. proti Milánu r. 1158, i když v domácí městské heraldice ji nenacházíme (s výjimkou stříbrného šikmo položeného vlnitého pruhu ve znaku Libčic n/V). Zde se řeka vyjadřuje spíše vlnitými vodorovnými pruhy nebo přičným vlnitým dělením (Bohušovice n/O., Karlovy Vary, Lety, Havřířov, Řevnice, Teplice-Šanov) či heraldicky nevhodnou realistickou kresbou (Bílina, Desná, Jablonec n/J., Jablonec n/N., Ostrava-Hrušov, Praha -Radotin, Rychnov u Jablonce n/N.).

Hlavním motivem tohoto příspěvku je co nejvíc otevřít prostor, v němž se zrodí znak NAŠI obce, tedy NAŠ znak. Následující řádky proto přináší nej soubornější soubor připomínek, které zazněly, když byly návrhy diskutovány v kulturní komisi.

Nad prvním z návrhů padla otázka, nakolik postačuje stříbrná bordura, aby byla dodržena zásada neopakovatelnosti znaků, nakolik je dostatečným rozlišovacím znakem. Nejde jen o heraldické zásady, stačí si představit situaci umístění znaku na některé z dobřichovických budov, dejme tomu na nově postavené radnici. Nebyl by náhodný návěšník v rozpacích, zda jde o sídlo správy obecní nebo řádové? Pro domácí městskou heraldiku, kde převládají modré a červené štíty (v souhrnu znaků měst v českých zemích je 31% štítů modrých, 28% červených, 10% stříbrných, 5% zlatých), je také neobvyklá zachovaná černá tinktura křížovníckého znaku. Totéž platí o široké stříbrné borduře. U heroldsky nedělených znaků nacházíme černý štít jen u znaků Domašína, Jankova a Stráže pod Ralskem, znak s lemovaným štítem mají jen Bohdaneč, Jiřířikov, Mýto a Peruc, navíc s lemem úzkým a ani v jednom případě stříbrným.

U druhého z návrhů budi otázky použitá figura trojitého červeného paroží. Vyvodil ji heraldik z erbu některého ze slechtických držitelů Dobřichovic? Pokud ano, v žádném z možných případů by neslo z pohledu historie obce o vrchnost významem jakkoli srovnatelnou s křížovníckým řádem. Zikmund Bolechovec z Pušperka získal ves zástavou, zápisní držitelé 15. století až po Heřmana z Řičan nemohou mít jiný význam, než epizodický, stejně jako Jindřich Matyáš Thurn, jehož držba přerušila kontinuitu držby křížovnícké na pouhý rok. Pokud ne, lze jen obtížně vysvětlit užití této obecné figury. V městské heraldice se trojí paroží objevuje jen ve znaku Holýšova, Hrozňetína, Stodu a Teplé, vždy v souvislosti s hrozňatovským rodovým znakem. A hlavně: Znak by měl být čitelný minimálně pro obyvatele příslušného do doby jeho vzniku. Navíc je tu ještě jeden rozměr, který můžeme eufemisticky označit jako "mimoheraldické" - posměšné konotace figury paroží.

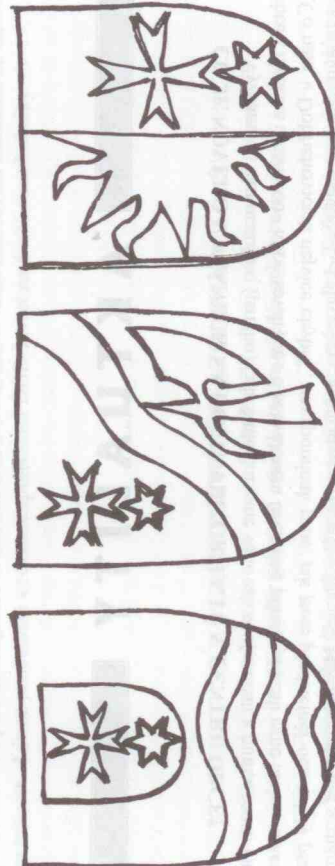
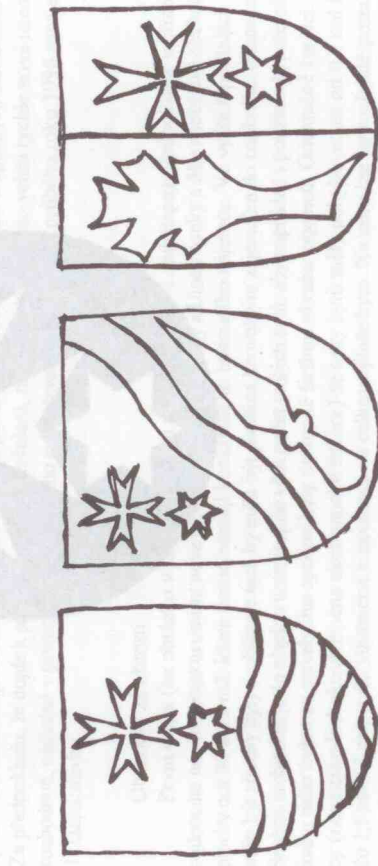
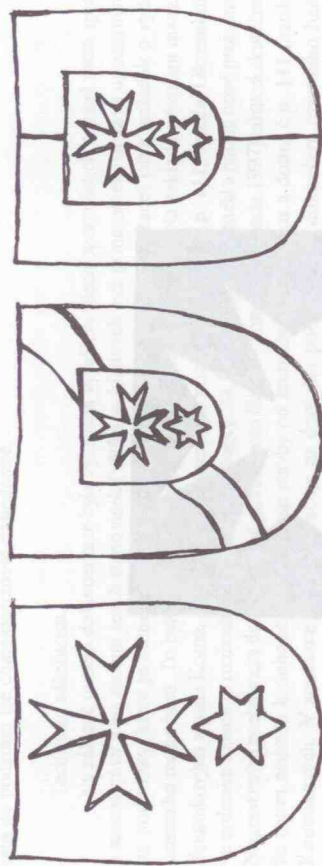
U posledního návrhu pak budilo jisté rozpaky heroldské znamení volné čtvrti, které se v české městské heraldice nevykytuje a známe je spíše z heraldiky britské a francouzské.

Hodnocení žádného z návrhů tedy nedopadá jednoznačně. Ještě nutné vysvětlit: Částí poukazy na obvyklost či neobvyklost určitého prvku v domácí heraldice neznamenají požadavek na jakési

"spolehlivé" sestavení dobrýchovického znaku z městských znaků již existujících. Městská heraldika ani heraldika jako celek netvoří hermetický uzavřený systém, není ale ani systémem zcela otevřeným. Její normy určují především historické vzory 15. a 16. století a většina inovací působí v jejím jazyce cizorodě. Stačí zalistovat v souboru městských znaků a zrna heraldické čistoty se od plev realističtějšího bésnění 19. století a nových socialistických symbolů oddělí snadno a sama. Použitě odkazy na konkrétní znaky se týkají obou.

Většina tradičních heraldických zásad, nepřipustnost realističtější kresby, požadavek plochého symbolu bez hloubky, perspektivy a stínování či čisté stylizované kresby bez konturování, vyhovuje také ryze praktickým požadavkům na "nakládání" s budoucím znakem: Měl by být čitelný i bez barvy a v libovolném zmenšení, měl by být snadno reprodukovatelný nejen fotomechanicky, ale také kresebně. Neměla by se s ním tedy trápit ani tiskárna při tisku hlavičkových papírů obce, ani obsluha kopírky, ani štukatér, zdobící radnici, ani školák, který si jej chce nakreslit. Nesmí být nutné kvůli jeho "přečtení" přecházet ulici či chápat se lupy. Podobně heraldické zásady zjednodušují barevné řešení. I když i ze zlaté doby heraldiky známe případy porušení, není nutné při tvorbě našeho znaku opouštět příkaz klast kov (zlato nebo stříbro) na barvu (červená, modrá, černá, zelená) a barvu na kov, nikdy kov na kov nebo barvu na barvu.

Zvolená cesta spolupráce s heraldikem je jediná možná. Proč si ale nezahrát na heraldiky? Jen pro jednu fázi přípravy znaku a jen proto, abychom si ujasnili, na jaký znak Dobřichovic chceme být hrdí. Může to být hra užitečná a samozřejmě v ní ponecháme poslední slovo heraldikům. Dovolují si vám proto s touto následující omluvou nabídnout pár kreseb. Vznikly bez jakékoli ambice, jen jako zběžný záznam přemýšlení nad možnostmi, když jsem se připravoval na debatu s těmi, kdo dnes o budoucí podobu dobrýchovického znaku pečují, s panem dr. Václavem Kratochvílem, starostou Dobřichovic, a panem Janem Neuberterem. Nejde tedy o nic jiného, než právě o náměty do debaty metodou zkoušek a omylů. Drzost jejich zveřejnění snad omlouvá, že jim doufám přivolat náměty lepší. Proto také resignuji na pročištění kresby i přesné proporční vyvažování. Hra pracuje s křížovnickým znakem, dvěma typy znamení řeky, atributy patrona obce sv. Judy Tadeáše, tedy kopím, halapartnou a kyjem, a obrazem slunce (letovisko + obvyklá sluneční symbolika). Pro čitelnost jsem nucen upustit od obvyklého znázornění barev v černobílé kresbě šrafováním. Štíty jsou modré, u polcených modré a stříbrné, znamení řeky stříbrná, slunce zlaté. U toho, který mi ve výběru zbyl jako nejživotaschopnější, bylo vyzkoušeno devět barevných kombinací pro nejjednodušší "předpodstatnění": křížovnického znaku (zlato na modré, červená na stříbrné, černá na zlaté, modrá na zlaté, stříbro na červené, modrá na stříbrné, červená na zlaté, zlato na červené, stříbro na modré). Nejlépe dopadl modrý štít se zlatým maltézským křížem a šestihrotou hvězdou.

jara do podzimu lze charakterizovat následovně.

Technické záležitosti.

Na základě úvodní dokumentace byla vyžádána vyjádření všech oprávněných orgánů státní správy a samosprávy a po získání jejich stanovisek (většinou kladných bez připomínek, občas s upozorněním na podmínky, které je nutné splnit v dalším stupni projektové dokumentace) jsme požádali o vydání územního rozhodnutí. To bylo stavebním úřadem vydáno dne 1.10. 1997. Na základě odvolání manželů Koutníkůvých a pana Korna, spolumajitelů sousedního pozemku a domu č.p. 111, shledal Okresní úřad ve vydaném územním rozhodnutí procesní nedostatky, 24.11. 1997 jej proto zrušil a nařídil nové projednání. Neuzavřeným problémem dosud (v době psaní tohoto článku - koncem listopadu 1997) zůstává skutečnost, že zatím nedošlo k dohodě o vzdálenosti stavby od sousedního pozemku a domu č.p. 111 manželů Koutníkůvých. V současné době se pracuje na doplnění podkladů pro dokončení územního řízení, zpracovává se koncept dokumentace pro stavební povolení a probíhají jednání o sporných záležitostech. Za předpokladu, že dojde k jejich úspěšnému vyřešení, mohlo by být vydáno velmi rychle nové územní rozhodnutí, následně v prvních měsících příštího roku stavební povolení a v průběhu roku 1998 zahájena I. etapa stavby.

Obchodní záležitosti.

První etapa (na obrázku v jarním Kukátku označena jako I. subetapa) předpokládá v přízemí budoucího nového objektu umístění nové prostory České spořitelny a Union banky a dále nabízí dvě obchodní plochy cca 80 a 50 m², které dosud nemají konkrétního budoucího nájemce. Ve vyšších podlažích by měly být zřízeny byty a většina z nich by měla být prodána libovolným zájemcům do osobního vlastnictví. Snahou architektů je do objektu umístit spíše větší počet malých bytů, aby například s použitím hypotéčního úvěru nebo úvěru ze stavebního spoření byly dostupné širšímu okruhu zájemců. Orientačně lze říci, že by (nenastane-li skoková změna ekonomické situace) se ceny bytů měly pohybovat asi od 0,7 mil Kč do 1,5 mil Kč za byt do vlastnictví v závislosti na celkové ploše bytu. Na míru lze samozřejmě postavit byt větší.

Stále platí, že zájemci o byt do vlastnictví nebo o pronájem nebytových prostor se mohou zatím ještě nezávazně přihlásit. Zájemce evidujeme a až bude aktuální vztah sesmluvnit, každému ze zájemců se ozveme. Adresa je uvedena v reklamě společnosti: DOB-Invest na druhé straně obálky.

CAUSA NICMĚNĚ SVATOJANSKÁ aneb

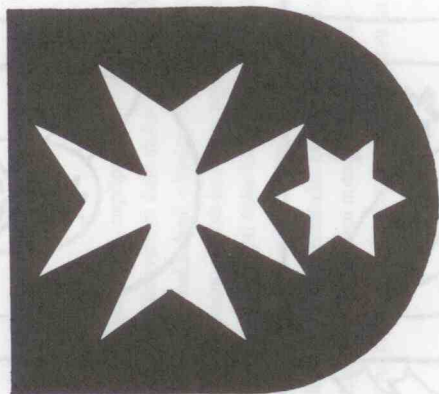
o stavebním povolení možná trochu předčasně porozemém

V polovině května byli jsme svědky činu po výtce vzdorného: Taskářům, vandálům, hlupcům či hrubečům? Kdo ví, vlastně. Avšak: znovu osazena jimi rozbitá, ale pak chytřyma rukama znovu slepená, ode lží předchozích opravců očištěná plastika sv. Jana Nepomuckého z r.1729 před zámkem. Sláva, hudba, pocta patronu i stromu, jenž pamatuje předminulé, minulé i toto století, slova o tom, že odteďka už jinak. Missa sollemiss. Očišta posvátného okrsku, rašící zeleň, později působivé osvětlení, které nabídló místo porse a rozjímání. Práce řady lidí, výdaj sumy peněz.

Přibývala i létě ohydná buňka. S logikou sobě vlastní přitáhla pohled víc než svrchu popsané. Zbyla útěcha: snad ne naporád, snad jen dočasně (někde v podvědomí ale stále zní starý vtip, že jednotkou

KUKÁTKO 2/97

[15]

V. Čumalo

AKTUALITY

CO JE NOVĚHO V PLÁNECH NA DOSTAVBU OBJEKTŮ V CENTRU OBCE?

Významnou část minulého (jarního) čísla Kukátka jsme věnovali současnosti a budoucnosti naší obce z hlediska urbanismu - informovali jsme o schváleném územním plánu, přinesli jsme malou anketu „Co nám v Dobřichovicích nejvíce chybí?“, zavzpomínali jsme, jak jsme před téměř deseti lety psali v Kukátku o potřebě dobřichovického centra, a dali jsme prostor Ing. Danielu Havlíkovi, aby nás seznámil se svými stavebními záměry v centru obce. Jsme o pár měsíců dál a ptáme se, co je v postupu přípravných prací nového.

Ing. Daniel Havlík, předseda představenstva akciové společnosti DOB - Invest odpovídá:

Část záměru postupně etapovitě dostavby a rekonstrukci objektů ve středu obce (poblíž křižovatky ulic Palackého a 5. května) byla včetně doprovodných obrázků popsána v jarním Kukátku. Vývoj od

[14]

KUKÁTKO 2/97

dočasnosti je jeden furt).

Pak vyrostla garáž, větší než dřív, vyšší než dřív. Na tomto místě a v této situaci se logicky stala tematem diskuse. Vznikl velice složitý problém. Jinak jej vidí člověk jdoucí ulicí a zvyklý na tradiční pohled na historické místo a památkovou stavbu, pohled, který se dočkal řady publikací i výtvárných ztvárnění, jistě proto, že oslovuje duši čímsi. Jinak jej vidí ten, jenž si na s památkou sousedním, ale také na svém pozemku snaží zavést živnost, jež by dala obživu jemu i jeho blízkým a počítá s každým dnem, s každou hodinou. Jinak jej vidí strohý úředník veřejné správy, jinak úředník, jenž se snaží nějak vyjít vstříc.

Něco se ale jaksí nevyvedlo. Snad se povede zjistit, proč. Jistěže také pro budoucí. Vydaná stavební povolení. Sice s odkladem platnosti, ale ještě dříve, než o pozemku rozhodli ti, kteří jedině rozhodují, obecní zastupitelstvo. Vydané takto, ač se týkalo lokality, která si zaslouhuje přeci jen jinou pozornost a širší debatu než místa méně exponovaná. Řečeno poté nepokračovat ve stavbě, leč dostavěno. K oběmu sneseno dosti důvodů. Poté zklamání, hořkost, emoce.

Redakce obdržela text ing. J. Vaculika. Rozhodla se získat k němu stanovisko ostatních „stran“, stavebníka i obecního úřadu. Výsledek níže přiložen.

Rikali jsme před léty: škola demokracie. A byli jsme přijati do prvního semestru této školy, v níž jde o správu **VĚCÍ VEŘEJNÝCH**. Z tohoto pohledu snad jde o při, jež by mohla být tematem seminárních cvičení. Jistě se jimi stane. Přimlouváme se za to, aby bez hořkosti a s vítězstvím obyčejné člověčí moudrosti, která myslí i na příští.

redakce

*

V PŘEDZÁMČÍ

Hruzář pomyšlete si, když to uvidíte. Zdá se, že stavební úřady jsou dobré jen k tomu, aby buzerovaly naivní lidi, co je ještě berou vážně; když ale mají zabránit hrovné stavbě, jsou úplně bezmocné. Na první pohled to tak vypadá. Odborník vám vysvětlí, že stavební úřad toliko posoudí, zda stavba neporušuje některé předpisy a jestli odpovídá územnímu plánu. Stupněm vhodnosti staveb úřady posuzovat nemají. Takže když si někdo postaví před průčelí dobřichovického zámku, takzvaného, autodilnu či jakousi stodolu, je to jen a jen jeho věc, protože na svém pozemku si může postavit cokoliv. Ostatně se zdá, že chybu dělá ten, kdo si se stavebním povolením připouští vůbec nějaké starosti: úřady přý ještě nikomu nic nenechaly zbourat, pokud to neohrožovalo životy.

Dovedu si představit, že úředníkům stavebního úřadu asi skutečně bude jedno, jak si Dobřichované zhyzdí střed obce: o zdárný rozvoj obce se přece mají starat volené samosprávné orgány. Zastupitelstvo, rada, starosta, ti mají zabránit, aby se nebudovalo něco, co se za pár let bude bourat – pravděpodobně na náklady obce a možná i se značnou pompou, jak je v kraji zvykem: Odhalení Dobřichovického Zámku. Ale to jsem už příliš jízlivý. Chyba lávky: představte si, že obec, když chce ovlivnit nějakou stavbu, nemá k tomu prý žádné jiné pravomoci než ty, které má jako soused, jako majitel sousedícího pozemku – většinou komunikace. Může domlouvat, může dělat průtahy, ale poslední slovo má soud, který rozhoduje zase jen o tom, jestli nebyly porušeny předpisy. A pokud nemáme v územním plánu zakotveno, že v průčelí zámku se nepostaví stodola, není nám pomoci, prý.

Copak se vždycky musí jen nařizovat, zakazovat? Není lepší se domluvit? "Zkuste se postavit zády ke škole a popatřete nalevo k řece, před sebe k zámku a doprava na "zlatý kříž" Dobřichovic. Vzpomeňte si na letité nářky, že Dobřichovice nemají náves, neřku-li náměstí. Tady se před námi rysuje prostor, který se postupně bude stávat náměstím Zámeč, časem správný, zase ožije a bude se vlečnout do života obce: řeka, zamek, obchody. Časem se snad podaří získat další místo, které umožní výrazněji propojit prostranství zámku s obchodním středem obce. Cukrárna u mostu se rozšíří o rozkošnou kavárničku,

kerá se bude rozkládat na parkánu nad řekou, s prosklenou verandou v parížském sířhu. A najednou tady uprosřed budoucího náměstí octí se ta vaše stodola. Prosim vás, buďte rozumní, zbourajte to!" Na takovou domluvu je asi už pozdě. Chudák člověk, jenž nemá přátel, kteří by mu včas rozmluvili nešťastný nápad.

Jsem optimista a troufám si odhadnout, že bourat se bude: ať už za rok nebo za deset let. Třeba i za cenu, že obec vlastníkovi postaví náhradní stavbu na vhodnějším pozemku, který mu nabídne. Oláзка je, co to bude stát a či to budou peníze, a to hodně záleží na tom, jak se zachovají současní představitelé obce. Zapišou se do historie jako "postavili most", nebo také jako "dopustili zmršit střed obce"? Naši chrabří zástupci k svému boji nemají v rukou tak ubohé karty, jak by se z předeslyých řádek mohlo zdát, neboť jednu okolnost jsem zatím pomínil: doličná stavba totiž zčásti stojí na obecním pozemku.

Jan Vaculík

*

STANOVISKO K ČLÁNKU „ V PŘEDZÁMČÍ “

Neminime polemizovat s názory autora článku, ale chtěli bychom se pozastavit nad okolnostmi, které jsou zde uvedeny.

1. Není nám jasné proč autor napadá pracovníky Stavebního úřadu. Bylo by snad vhodnější napadnout zákon, podle kterého bylo postupováno.

2. Mimo jiné autor uvádí, že by bylo lépe se domluvit a že obec nemá právo na ovlivnění stavby. Chtěli bychom poukázat na to, že autor si nezjistil (či snad ani nechťel?) průběh stavebního řízení uvedené stavby. Autor zřejmě ani nečte „ Informační listy “ vydávané Obecním úřadem, kde by se o průběhu řízení dočetl.

Proto uvádíme:

V červenci 1997 jsme předložili Stavebnímu úřadu projekt Autokarosářské dílny, kde byla navržena rovná střecha, aby stavba nebyla příliš vysoká. Stavební úřad nám uložil doplnit projekt o řadu stanovisek (hygienik, povodí Berounky, hasiči atd.), o které jsme projekt doplnili. Tento projekt byl za naši účasti projednáván v obecní radě a byly dohodnuty úpravy projektu dle požadavků rady - místo rovné střechy sedlová (uveřejněno v „ Informačním listě“). Projekt byl upraven a znovu předložen Stavebnímu úřadu a obecní rada na svém jednání upravený projekt odsouhlasila (Informační list ze září 1997). Není tedy pravda, že nebylo o stavbě jednáno, a že obec neměla možnost ovlivnění stavby.

3. Dále chceme objasnit a upřesnit to, že stavba stojí z části na obecním pozemku. Tato část je velká 4m². Historie, proč tomu tak je, je poměrně složitá, přesto se jí pokusíme objasnit. Jak si autor stěžuje, že obec se může při stavebním řízení zúčastnit se stejnými právy jako soused či majitel sousedního pozemku, tak v případě stavby Dobřichovického mostu nám jako majitelům sousedního pozemku nebylo dáno a nebyli jsme jako účastníci stavebního řízení. V průběhu výstavby mostu jsme zjistili, že část lávky mostu se stavi na našem pozemku bez našeho souhlasu. Most byl postaven a lávka zabírá část našeho pozemku o velikosti 7 m².

Jak autor říká, že je lepší se domluvit než nařizovat, my dodáváme i lepší než se soudit, navrhlí jsme obci výměnu pozemků s tím, že obci 3 m² věnujeme a požadujeme náhradu o velikosti 4 m². Tuto výměnu obecní rada odsouhlasila, zastupitelstvo obce však s výměnou nesouhlasilo.

25.11.1997 proběhlo na Stavebním úřadě „ Řízení o odstranění části stavby autokempářské dílny stojící na obecním pozemku“. Pokud nedojde k navrhané výměně pozemků a bude nám navrácen k užívání pozemek, na kterém neoprávněně stojí část lávky mostu, pochopitelně část naší stavby stojící na obecním pozemku odstraníme.

Rodina Halenkova

Připomínky pana Vaculíka velmi výstižně popisují skutečný stav "legislativní nedostatečnosti" ve věcech stavebního řádu. Je bohužel pravda, že ani obec ani státní správa nemají v tomto konkrétním případě žádnou právní možnost přesvědčit stavebníka o nevhodnosti zamýšlené stavby.

Již při prvním projednávání tohoto záměru se rada obce snažila investorovi tento záměr rozmluvit. Bohužel v této době, kdy jsou si občané velmi dobře jisti svými právy, se jí to nepodařilo.

Vzhledem k tomu, že na místě stála stará garáž a docházelo tu k živelnému a nekontrolovatelnému "podnikání" na veřejném prostranství, což vzhledem historického jádra obce také nepřidalo, rozhodl stavební úřad se souhlasem obce provozovnu povolit. Tím vstoupily v jednání i dotčené orgány, jako hygienik a hasiči.

Ještě v průběhu stavby se stavební úřad snažil donutit stavebníka ke změně sedlové střechy na valbu, což by podstatně otevřelo pohled na zámeček, a k použití eternitové krytiny (jako na škole). Bohužel bezvýsledně.

Závěrem úvaha:

Je nám vyčítáno, že jsme jako zástupci obce nedokázali ochránit veřejný zájem a dopustili znehodnocení historické části obce. Avšak jsme tu proto, abychom zároveň chránili zájmy občanů. Někdy není výsledek takový, aby splnil oboji.

*ing. arch. Alice Čermáková,
vedoucí stavebního úřadu,
Dobříčovice*

Poznámká redakce: text paní ing. arch. Čermákové obsahuje také „soukromou poznámku pro pana Vaculíka“, jež jen velmi rámcově souvisí s daným tematem. Proto se redakce rozhodla sdělit jí p. ing. Vaculíkovi jímou cestou než prostřednictvím stránek Kukátka.

KULTURA

MALE OHLEDNUTÍ

Konec roku přetéká ohledáním. Jistě se teď zeptáte, za čím se hodlá ohlídat Kukátko, které v tomto roce vyšlo jen dvakrát a jehož redaktoři se jakoby vypařili, jakoby neexistovali, natož aby soustavně mapovali dobříčovické snažení. **Tož, tedy za kulturou, hlavně za hudbou.** Důvod je prosaický. Zaslouchnuto na ulici i ve vlaku: v *Dobříčovicích se toho vždycky tolik dělo, koncerty, výstavy, knižní bazary, teď už to ale není ono. Už ani Společnost*

V červenci t. r. přišel na obecní úřad p. Halenka se žádostí o povolení rozšíření garáže. Projektovou dokumentaci zpracovávala paní Krmíčková z Karlíka. Vzhledem k tomu, že ve staré garáži prováděl pan Halenka ml. již několik let opravy karosérií osobních aut, rozhodla obecní rada, že vyzve p. Halenku, aby nazval věci pravým jménem a místo garáže aby nazval stavbu autodílnou, což vyprojektovaná stavba již bezpochyby byla.

Mělo se tedy zlegalizovat to, co tam již několik let bylo, nyní by to mělo být se souhlasem hygienika, hasičů, vodo hospodáře. Další podmínky obce byly: k provozu dílny nebude využíváno veřejné prostranství, obecní rada se vyjádří k provoznímu řádu autodílny, v provozovně nebudou prováděny výměny olejí, výměny kapalin, ani tam nebudou prováděny lakovací práce, provozovatel předloží obci "Plán odpadového hospodářství" podle příslušného zákona.

Byl samozřejmě konzultován územní plán - stavba se nachází ve smíšené centrální zóně, kde jsou povoleny m. j. i služby nevyrobní povahy. Umístění autodílny tedy neodporuje územnímu plánu.

Protože část stavby byla vyprojektována na kousku veřejného prostranství (jedná se cca o 4m²), byl zásadní podmínkou pro stavební povolení i souhlas zastupitelstva s výměnou pozemků, kterou navrhli Halenkoví: 7 m² dosud ve vlastnictví Halenkových, na kterých byl v rámci rekonstrukce mostu prodloužen chodník přibližně od vchodu do cukrárny až na chodník na mostě (směrem k jezu) mělo být směřeno za 4 m², což byl useknutý roh jejich zahrady směrem k zámečku. A na tomto rohu stojí nyní i část dílny.

Obecní zastupitelstvo však souhlas k takové výměně nedalo. Bylo to zřejmě hlavně proto, že p. Halenka začal stavět bez pravomocného stavebního povolení a v době jednání zastupitelstva o výměně pozemků již měl vybetonované základy a položeny první dvě nebo tři řady tvárnic. Místo toho, aby stavbu zastavil, během několika dalších dnů vyzdíl zbytek hrubé stavby a položil krov. V průběhu stavby stavební úřad apeloval, aby byl alespoň změněn tvar střechy. Ubouráním šítu a valbovou střechou by se zlepšil pohled na zámeček. Nestalo se tak. Dále p. Halenka zmínil proti projektu druh krytiny - z beronitu na vlnitý eternit.

Pan Halenka stavbu dílny nemůže zkolaudovat, nemůže tedy v ní ani pracovat, aniž by se vystavil jako podnikatel pokuté ze strany orgánů bezpečnosti práce, hasiče, hygienika a pod. Stavební úřad zahájil řízení na odstranění části stavby, která stojí na obecním pozemku. Halenkovi také vytáhli do boje - požádali obec, aby vrátila na původní místo jejich plot u cukrárny, což by znamenalo přerušení chodníku, a tedy i zabránění vstupu na most na straně k jezu. Jinak si prý svůj pozemek oplotí na účet obecního úřadu. Začínají se tedy angažovat právníci. Zkoumají se zákony, vykládají se paragrafy, které jak vime se dají kroutit tak i onak. A do toho docházejí na obec dopisy s názory občanů na vzniklou stavbu. Není to jen ing. Vaculík, napsala i paní Adámková, své záporné mínění nám sdělují i další občané, ozvali se i Křížovnicki.

Není zde prostor k citaci všech předpisů, ale selský rozum velí, že stavba takových rozměrů je pro tuto lokalitu nevhodná. Problémem je, že toto by měli vědět především Halenkovi, jejichž rodina zde bydlí již téměř 100 let. Když někdo jako investor prosazuje nějakou stavbu (samozřejmě na svém pozemku), je velmi obtížné ho přesvědčit na základě jen estetických argumentů, aby tam stavbu buď nestavěl, nebo aby vypadal jinak. Pohoršený občan pak volá: Kdo to povolí! Otázka by však měla spíše znít: Kdo to postaví? Toho by to měla být ostuda. Dívat se na to však potom musíme všichni.

Cesta z tohoto konkrétního problému nebude lehká. S Halenkovými stále jedná jak obecní rada, tak i stavební úřad. Nechci na tomto místě průběh jednání předvídat, ani je předem komentovat, a proto pouze ujištění čtenářům: uděláme vše pro to, aby výsledek byl co nejoptimálnější.

V. Kratochvíl

Dobřichovice nic nedělá, pryč se dokonce ani neschází... . Nejprve údiv: to přece není vůbec pravda! Nicméně následovala nejprve vnitřní, soukromá rekapitulace, posléze rozhodnuto ji jaksi písemně fixovat.

Dobrá, začneme u vzpomenu Společnosti, občanského sdružení, které po několika popřevratových let hýřilo aktivitou. Pravda, není o ní slyšet tolik, jako v jiných letech. (V tom není ovšem sama, ale to je na dlouhou debatu.) Nicméně každý, kdo alespoň trochu sleduje život okolo sebe, jistě postřehne, že podpis Společnosti se letos objevil u řady pozoruhodných podniků. Především díky originálnímu grantovému systému na podporu místní kultury, který nám začíná závidět po Čechách pomalu kdekdo.

Přes všechny problémy s místem, zázemím a časem těch, kteří na sebe berou ono radostné břímě garancí a pořadatelství, mohla tak Společnost Dobřichovice v letošním roce iniciovat zrod zážitků zcela výjimečných a uspořádat koncerty, na které se nezapomíná.

Již na počátku prázdnin v kostele sv. Martina a Prokopa vystoupila pěvkyně Jana Levitová se svými hosty a zároveň renomovanými spolupracovnicemi řady předních evropských těles sopránistkou Irenou Troupovou a jejím manželem a uměleckým souputníkem, varhaníkem a cembalistou Matthiasem Wilkem, s programem vybraným z děl autorů raného italského baroka, s nímž krátce předtím zaujali berlínské publikum. Připravili posluchačům zážitek, který slovy rozmlňovat by bylo nevhodné, snad i nevhodné. Laťka nasazena skutečně vysoko. Na to jsme si ale už začali v Dobřichovicích zvykat. Dramaturgie letošních koncertů však dokázala nečekaně. Další umělci, kteří u nás hostovali, ji totiž dokázali podržet na srovnatelné úrovni. Poslední srpnovou sobotu jsme byli svědky magického večera pro theorbu (Jan Krejčal) a violu da gamba (Petr Wagner). Oba hráči patří ke špičce v evropském kontextu a ve ztemnělém kostele skvostně provedli to nejobtížnější, co pro gambu bylo napsáno, skladby francouzských autorů doby Ludvíka XIV. Marina Maraise a Antoina Forqueray. O týden později, první zářijovou sobotu, jsme ve zmíněném kostele byli svědky jiné krásy. Přinesl ji komorní soubor Hippocandrie à 7 (což je původně skladba českého barokního skladatele Jana Dismase Zelenky), který se v Karlíku zastavil při svém turné po českých a moravských městech. Skládá se z mladých umělců, přesto však z výrazných individualit, které si získaly vynikající renomé na domácích i zahraničních podiích (Markéta Cukrová - zpěv, Václav Kapsa - barokní příčná flétna, Markéta Knittlová a Dagmar Valentová - housle, Kateřina Filipová - viola, Marek Štrynci - violoncello, Václav Luks - cembalo). Skvělý výkon, překvapivý repertoár (jakožto výsledek archivního hledání Václava Kapsy, Tomáše Slavického a jiných mladých musikantů a musikologů). Hráli totiž skladby tak zvaných „menších“ mistrů, které se prováděly v Praze na počátku 18. století (Johann Joseph Ignaz Brentner, Balthasar Villicus, Gottfried Heinrich Stölzel, Antonio Lotti etc.). Tolik nádherné musiky! (Mimochodem: musí to být vzrušující dobodružství, hledat a objevovat tuhle zapomenutou krásu. A co jí je ještě ukryto v dosud neprozkoumaných sbírkách...). A hráli tak, že opět těžko vršit slova, slova, slova. Pokud houslistky Markétu Knittlovou a Dagmar Valentovou někdo z patriotů uviděl nedlouho později excelovat při televizním přenosu koncertu Bachových arií v podání známého Štrynclova souboru Musica florea a mezzosopránistky Magdaleny Kožené, jistě se jeho tiché *Ecce, musica!* mocně odrazilo od Krásné stráně, střezící poklid závěru Karlického údolí.

Jsmo-li u Společnosti Dobřichovice, pak je třeba zmínit ještě další věc, již nám závidí

všichni, kdo se o ní dozvědí. Míním tím další ročník výtvarného tábora, který Společnost uspořádala v červenci v Krkonoších opět za vydatného přispění obecního grantu. Pro 30 dětí na tomto táboře běželo 5 paralelních atelierů (malba, keramika, paličkování, tkaní, řezba). Vše pod vedením zkušených specialistů (manželé Petra a Vladimír Czumalovi, Luisa Geisslerová, Jarmila Trösterová, Miroslav Jiran. Nežůstalo jen u praktické výuky, večer se promítaly diapositivy a povídko o dějinách umění. Někdy se také poslouchala hudba či tancovalo. Ani o sport a vycházky nebyla nouze. Takový program by nebyl možný bez pomoci dalších naděnců, opět vesměs v daných oborech vyskolených (Valerie Kuchařová, Renaty Šebelové, Soni Soukupové, Radka Váňi, Tomáše Noska, Andrey Jiranové a Filipa Krále). Díky jim. Že se původně bláznivý sen, pronásledovaný z počátku řadou „jobovek“, podařilo dovést k dobrému konci, o tom svědčíly snad také radost dětí a jejich pozdravy *tak přišťe*. Koneckonců většina z nich se dále schází a pracuje v oborech, které je nejvíc zaujaly. Ostatně leccos o půvabné atmosféře tábora pověděly i obrázky, které oživily vitriny Společnosti na budoucím rynku. Kde jsme letos ovšem podpis Společnosti marně očekávali, byl dětský hudební festival, který si v minulých letech získal pevné místo v dobřichovickém kulturním životě. Festival prostě letos nebyl. Nejen pro prostorové problémy, také sil a času té hrstky organizátorů je stále méně.

Jenže namítat proti tvrzení, že se u nás nic neděje, můžeme dál. Pilně koncertoval Ludus musicus, ať v Dobřichovicích, v Karlíku, či v sousedních obcích. Členové souboru významně přispěli ke kulturní události, o níž píšeme i v jiné souvislosti, k oslavě znovuovysvěcení plastiky sv. Jana Nepomuckého. Hudebním doprovodem slavnosti samé, provedením mše Guillaume de Machaut Missa de Nostre Dame i uvedením zvláštního koncertu k této slavnosti. Hlasy členů souboru bylo možno slyšet z kůru při všech významných svátcích církevního roku. Někteří členové pilně pěstovali i komorníhru, zajímavý listopadový flétnový koncert čtveřice Veronika Hyksová, Tereza Pavelková, Kristina Matlová, František Běhounek se ovšem konal pouze v Řevnicích a s výhledem k prakticky nulové propagaci zůstal dobřichovickým přátelům hudby v podstatě utajen.

Ještě jeden fenomén letos oživil hudební scénu našeho regionu způsobem velice pozoruhodným. S příchodem jáhna Jaroslava Konečného k nám doslova vtrhla hudba rozmanitá a musikantství energické stejně, jako pokorné. Jeho aktivitě a schopnostem a nasazení p. Radka Rejška můžeme poděkovat za to, že opět v karlickém kostele znějí varhany. Sám se svými hudebními přáteli dokázal připravit při dvou koncertech v Karlíku a ve Všenorech hezký zážitek spoustě lidí, děti si vyprávějí o jeho nástrojích a musikantském umění. A že to je teprve začátek, je nabitelní.

Dokladů tedy snad sneseno dostatek. Díky všem kteří jakkoli přispěli ke společnému dflu, samozřejmě především duchovní správě o obecním úřadu, bez jejichž pochopení by se výše jmenované uskutečnit nemohlo. Zbývá ještě pozvat všechny zájemce na hudební podniky příštího roku. Zájem špičkových umělců hrát u nás je totiž nebyvalý. Proto se můžeme právem těšit. Změna samozřejmě vyhrazena, ale rádi bychom Vás pozvali např. na koncert Českých madrigalistů s Františkem Xaverem Thurim (u příležitosti ročního výročí znovuovysvěcení plastiky sv. Jana Nepomuckého), na zajímavé provedení již zmíněné Machautovy mše vokálním kvartetem, složeným z členů souboru Schola gregoriana Pragensis

a objevu letošní sezony, pěvkyně Petry Noskaiové, na originální provedení žalmů zhudebněných slavnými barokními skladateli v podání tenoristy Stanislava Předoty a loutnisty Petra Vacka, na půvabná loutnová duetta zahraniční loutnisty Janem Krejčou a Rudolfem Měřínským, na originální provedení Michnova Palladia země české s Michalem Pospíšilem a jeho souborem Ritornello, možná také na renesanční a barokní hudbu souboru Flores musicae (Květy hudby) loutnisty Miloslava Študenta, s nímž vystupuje také známá mezzosopránistka Magdalena Kožená, a také snad na překvapení, které obzvláště potěší srdce mnohých z nás. *Je toho hodně*, pravil Josef Švejk poté, co mu vyslyšející komisař sdělil obvinění. Držme si tedy palce, aby výčet našich hudebních „hříchů“ byl co nejobsáhlejší.

J. Matl

*

POZVÁNKA

Křesťanové milí, slavíme v tu chvíli narození Spasitele, našeho Vykupitele, jenž byl slíbený a dávno čekáný.

To jsou slova, která letos zazní při obřadu na Štědrý den v kostele sv. Martina a Prokopa v Karluku při uvedení libezné „*Pastorální mše české*“ kantora Jana Evangelisty Kypty (zemřel 5. 4. 1868 v Telči). Kypta byl velice nadaným autorem a některé jeho vánoční mše a pastorely byly ve své době stejně oblíbeny jako skladby Jakuba Jana Ryby, jehož „*Českou mši vánoční - Hej mistře, vstaň bystře*“ uvedeme letos na svátek sv. Štěpána.

Přehled vánočních koncertů:

středa 24. 12. 1997

Pastorální mše česká op. 39 - Jan Evangelista Kypta
Karlík - kostel sv. Martina a Prokopa - 21³⁰ hod.
Osov - kostel Narození sv. Jana Křtitele - 24 hod.

pátek 26. 12. 1997 - sv. Štěpána

Česká mše vánoční - Hej mistře, vstaň bystře - Jakub Jan Ryba
Karlík - kostel sv. Martina a Prokopa - 15⁰⁰ hod.
Osov - kostel Narození sv. Jana Křtitele - 18⁰⁰ hod.

Na tento koncert bude vstupné 40,- Kč., zlevněné 20,- Kč.

František Běhouněk

[22]

KUKÁTKO 2/97

TROCHA POESIE

Zaklínám se křídou

Stěchýlem vykrojím prostor
splyvání tvarů a bezvarů
horečně roztaží křidu
tam až sahá můj kruh
kde paréz hřeje zmuji na prsou
kde jablono šeptá modlitbu do mraků
kde snáší se modré s nebe
polibím zemi
ze žhavých rtů jí vysají jed
pohládím oblohu
z mrazivé výšky odlomím led
střečýlem vykrojím prostor.

Kšeftování s Vánoci

Vánoční roztomilost magnet a střelec
vichlasy sbor odmagnetovaných střelek
kolodou do uší
Kotvou do hlavy
Lidičky

narodil se nám nový obchodní dům
splněná přání pod jednou střechou neviditelných jesli

...
S podzimem připlouvá parník od Vyšehradu
dýma vůní orientu nedalekých vánoč
rozkládá koberec v zahradách Kamy
zlatí lavičky její vyhlídkové paluby
proti proudu stěhovavých ptáků pluje dál
víaštoky
mávejte na pozdrav sluneční báře s nákladem milenců
jejím černým pasažerům zahaleným v mlze

Labuť

Kolotoče usnuly za peci maringotek
houpáčky dofuměly cukrovou vatu
labuť spánek žongluje na prázdných špejích
spánek tenký jako led se probudil v laciné atrakci
tam dole u řeky...
jedna jízda za kouskem rohlíku
za kouskem chleba kolotoč

Sníh

Otevírám deníček paní zimy
zapadám pokradmu do jejích stránek
na čerstvé stopy zimního nespánku
mezi závěje tajuplných milutek
po dvojteče vraběčka za koncem léta
přidávám přání:
Píšte vtroucněji
má krásná paní!

Lистопад

Poselství nebo tišeň sluncem
tichou poštou větrem ohranou
obálky bez adres a přece jsou naše -
první vstupy k novému roku
pozvání k adventu
řijnový předprodej
než
poslední listek utrhne mráz

[23]

KUKÁTKO 2/97

Katechismus batolat

Starozákonní příběhy v písmu rozspaněného čaje
rozházené kostky pod Babylónskou věží
ukrutní faraóni u hodokvasu nedojezené kaše
a uprostřed

ten který zárazem proněhuje špalík v dům
ten který vzduchem nakrmuje veskeré plyšáky
ten který kráčí po moři vylištěho nočníku
prorok s pusou od lentilek
vyvívá podivná příkázání do otcova stolu

Zaklínám se křídly

Křídly nočních mūr zjatyých svatozář poezie
košilemi naškrobenými svátkem svatě Abecedy
škapulíři na ztracenou sílu jinotaje odívají se
všední slova obyčejné křídly.

Ráno na nádraží

Tmavě hloučky postávají
v hovoru,
občas pohled vzletne z novín
k obzoru,
o poměrech padne ostrá
věta,
zabývá se zapalena
cigareta.

Nad řekou už rdi se v dálce
záře denní,
z blízkých dvorků ozývá se
kuropění
a nad hlavou plují šedá
oblaka.

Aspoň pár dní žít životem
tuláka,
ze stohu se dívat jen tak
do mráku,
nemuset se ráno ltačit
ve vlaku!

Zelená se rozsvítila
na trati,
z kolejí se vznesli ptáci
křídlatí,
pan vypravčí úspěchem se
nadouvá.

K nástupišti náš ranní vlak
příplouvá.

HgS

OH LASY

V této rubrice dnes, vážení čtenáři, najdete skupinu textů, které vlastně nejsou primární ohlasy na materiály, otištěné v poslední době v Kukátku. Vztahují se však k Dobříčovicím a k našemu časopisu způsobem, který redakci vybil k jejich otištění. Jsme si vědomi, že již mnozí z Vás uvodní text čtli. Přesto věříme, že Vás jeho text znovu zaujme a že zejména pořeší ty, kterým se ještě do rukou nedostal. A myslíme také na ty, kteří přijdou za čas, v budoucnu, a budou ho moci využít vlastně jako archivní materiál. Jde o Poslední slovo pana Ludvíka Vaculíka, otištěné v Lidových novinách 2.9.1997. Text přetiskujeme v plném znění s laskavým svolením autora.

*

Z Dobříčovic

Mohl bych tu napsat cokoli špatného o té obci na řece Mži, protože těchto novin tam chodí do čtyř prodejen dohromady asi sedm kusů. „Už zas nemáte právě Lidové noviny?“ podivil jsem se prvního, druhého a třetího dne schválně. „Řekla jsem vám už, že se to špatně prodává. Bereme dvoje, a i ty někdy zistanou,“ odpověděla žena dopaléně. „A tyto všechny jiné můžou zstanat neprodané?“ ukázal jsem na pult. „Pane!“ zvolala slušně, „to se ještě může prodat, je teprve půl třetí!“ – „Teprve půl třetí a vy už nemáte právě Lidové noviny?“ řekl jsem.

Ale to není to, co o Dobříčovicích minim říct. Ještě za onoho režimu měl jsem chuť napsat o jedné dobré věci, ale to bych ji uskodil. Chci dnes psát o krásněvelké velké věci: o mostě přes řeku Mži. Most z minulého století byl chatrný a úzký. Po něm tam chvíli stálo takové vojenské provizorium. Co obec znám, jednalo se o novém mostě. Stát naň nechěl dát peníze, a když už, tak by to musel být most jakési vyšší dopravní třídy, jenž by do uliček obce svedl i těžkou dopravu, a to lidé nechtěli. Tak se hledalo místo mezi řšenou a Dobříčovicemi ... možná deset roků se o tom psalo v Kukátku.

Nové poměry otevřely před novými lidmi i nové možnosti: obec si ke státnímu příspěvku vzala úvěr a postavila si most, jaký chce a kde potřebuje. Na mostě se teď vybírá od řídicího můnů: což je mně a mnohým jiným lidem sympatické. Když podávám výběřím desetikorunu (na den), uvědomuju si, jak je to přece jen příjemné, vědět přesně, nač ty peníze idou. Most je železný, mírně vklemtý, natřeny modře, žebra mezi oblouky jsou červená. Reče Mži most opravdu sluší.

Ta první věc, o níž jsem kdysi chěl psát, byl právě obecní časopisek Kukátko. Až nepochopitelně svobodně se v něm projevovaly názory na obecní věci, zveřejňovala se jednání na národním výboru, časopis také tiskl kapitoly z dějin obce. Byl to příklad, jak si inteligentní lidé najdou způsob, jak říct, co si myslí, i když se to hlídá. Chěl jsem o tom napsat do našeho strojopisného měsíčníku Obsah, pro povzbuzení, ale to by na ty lidi obrátilo zlou pozornost.

Zbývá objasnit vám některým, jimž to samo od sebe není jasné, proč mluvím o Mži. V Plzni se stékají čtyři řeky: Mže, Radbuza, Uhlava, Ústava. Jacísi bezzářadovi kartografové a ješitní lidé jednoho města z toho umíchali Berounku. Jaký nesmysl! V Berouně žádnou svou řeku neměli a nemají, je tam snad potok.

Ludvík Vaculík

Dalším textem jsou vybrané pasáže z dopisu, jež poslal 7.9. t.r. L. Vaculíkovi Ing.D.Havlik, vlastně momentálně „služebně nejstarší“ člen redakční rady Kukátka:

Vážený pane Vaculíku!

Hluboce si Vás jako člověka vážím a byl jsem vždy hrdy na to, že bydlíte právě v Dobříčovicích. Váš slova připomněla začátky Kukátka v polovině osmdesátých let, dobu, kdy jsme byli často za naše články „na koberečku“ u předceky nebo tajemníka tehdejšího MNV, dobu, kdy jsme tyto „pohovory“ tajně v tašce nahrávali na magnetofon, dobu, kdy jsme s obrovskou chutí chleli vydávat v určité míře

„svobodný“ tisk. Doba se změnila a naše děti možná ani minulou dobu nepochopí. Je však příjemné si dnes přečíst, jak bylo Kukátko tehdy vnímáno.

Od vydání prvního čísla Kukátka uplynulo více než 12 let. Změnilo se více prostředí. Výrazně se obměnila redakční rada, nedošlo však k jejímu omlazení. Objevily se názory, že existence Kukátka po roce 1990 ztratila opodstatnění. Ale chuť pokračovat a najít následovníky trvala. Volání po omlazení a hledání nových spolupracovníků však mělo vždy jen krátkodobý efekt. Pod vlivem jiných povinností a v neposlední řadě i konkurenci Obecnic listů se občasný-městník Kukátko změnil v letošním roce na opravdový občasník ... Váš článek ve mně evokoval vzpomínky a znovu rozčeřil vnitřní dilemma. Nic to nemění na faktu, že dnes nemáme sílu vydávat měsíčně čtenářsky atraktivní Kukátko. Jako občasník však Kukátko stále existuje a věřím, že čas od času budeme schopni rekapitulovat období od posledně vydaného čísla a přiměřeně čtenářsky zajímavě informace.

S úctou
D. Havlík

Z odpovědi pana L. Vaculíka 13.9. 1997:

Vážený pane inženýre!

Děkuju Vám za dopis. - Už jsem si všiml, že se Kukátko méně vyskytuje, a byl jsem rád, že nezamířilo úplně. Otázka je zajímavá: zda má v nynějších poměrech smysl. Já si myslím - ale taktó zpozřádl, nezaplten do žádných konkrétních obecních záležitostí -, že by smysl mohlo mít. Jako jsem přesvědčen, že režim nedělá jen vláda a strany, ale lidé svým všedním jednáním, tak bych řekl, že výchova (pardon!) k demokracii se daleko názorněji, možná riskantněji, s osobními mrzutostmi, dá dělat právě v obecních poměrech. Tu se programy, myšlenky odmaskovávají a jsou z nich skutečně postoje a činy ... Ovšem: kdo si ale může dovolit psát o tom. No ale přeče jen: místní noviny, to je taková tišišná náves, kdo se dostává, má hlas, kdo ne, na toho je možno nechat ... Ale vidím, že bych z toho mohl vlastně udělat Poslední slovo. Přejtu Vám a Vaším přátelům úspěch a zdravím Vás!

Ludvík Vaculík

SPORT

DOBŘICHOVICKÁ MÍLE A TROCHU VZPOMÍNÁNÍ

V sobotu 1. listopadu letošního roku se Dobřichovice po rovných deseti letech opět dočkaly běžecské akce, kterou pod názvem "Dobřichovická míle" uspořádala místní základní škola. Pamětníci si možná vzpomenu na "Štafetu x-krát 800 metrů", jejíž první - a také poslední - tři ročníky se uskutečnily na dráze za sokolovnu v letech 1985-87. Na rozdíl od Dobřichovické míle neměla Štafeta závodní charakter - její účastníci běželi jeden po druhém dvě kola, tj. 800 metrů, a postupně si předávali štafetový kolík. V prvním ročníku, který se uskutečnil v dubnu 1985, bylo dosaženo hodnoty $x = 50$ a těchto padesát běžců uběhlo celkem asi 36 kilometrů za dvě hodiny a dvacet minut. Nejstarším účastníkem byl tehdy pětadesátiletý pan Jiří Geissler, kterého lze rozpoznat i na hromadné fotografii všech účastníků uveřejněné spolu s dalšími informacemi o Štafeti v červnovém Kukátku z roku 1985. Na této fotografii je pozoruhodné, jak byli všichni účastníci tehdy mládí a krásní. Ve 2. ročníku Štafety, o kterém píše červnové Kukátko z roku 1986, se x vyšplhalo na hodnotu 152 a běžci uběhli tehdy víc než 53 km za tři hodiny a dvacet minut.

Z akce tenkrát pořídila záběry Čs. televize, které byly vysílány následující den v pořadu Branky, body, sekundy. Dálko nejstaršími účastníky byli paní A. Šarounová a pan K. Gemperle, kterým bylo - nikoli dohromady - 67 let. O posledním ročníku Štafety píše červnové Kukátko z roku 1987 - zúčastnilo se ho 95 běžců, kteří uběhli 31 km v čase dvě hodiny dvacet tři minut. Nejstarší účastníci nejsou uvedeni - asi proto, že převážnou část startujících tvořila mládež do patnácti let. Stojí ještě za zmínku, že

[26]

KUKÁTKO 2/97

dobřichovické publikum bylo k účasti na Štafetiř zvané heslem:

Poruč sobě a ne větru,
poběž s námi pár set metrů!

Tohle všechno mi vytanulo na mysl, když jsem uviděl plakáty oznamující konání Dobřichovické míle. Pod vlivem vzpomínky na výše uvedené heslo jsem si poručil a mám řadu očitéch svědků na to, že jsem si poslechl - v sobotu 1. listopadu v půl čtvrté odpoledne jsem byl před školou. Z řech přítomných ke všemu odhodlaných mužů jsem vyrozuměl, jak rádi by se běhu zúčastnili, kdyby jim v tom na poslední chvíli nezabránila náhlá indispozice, právě propuknuvší vleká choroba nebo nedostatek občerstvovacích stanic na trati. Nejelegantněji se z běhu vyvlékl pan starosta, když argumentoval tím, že by sice rád běžel, ale že má obavy z toho, že by se ho ostatní ball předběhnutí. Co mne se týká, spokojil jsem se s tvrzením, že kdybych to byl bejval věděl, tak bysem sem nechodil.

A tak v 15.50 vyrazilo na trať jen patnáct nevymlázavých jedinců, kteří nebyli s to si vymyslet žádný obstojný důvod, jak se tomu vyhnout. V kategorii nad čtyřicet let jsme běželi tři - a at' jsme se snažili jakkoli, ti mladší byli stále před námi a pořad se nám vzdalovali. Přiliš mi to nevadilo, neboť se řidim heslem, že není důležité zvítězit, ale přežít! Během běhu jsem si stačil povšimnout, že trať byla poměrně příjemná, bez terénních překážek, že svítlo slunce, řeka byla modrá a šuměla. A taky jsem byl rád, že pořadatelé odvodili délku tratě od míle anglické, která má délku 1 609,344 metrů, a nevzali v úvahu rakouskou míli poštovní, která měřila 7 585,9 km, nebo dokonce staročeskou, jež obnášela přes jedenáct kilometrů.

V cíli pak byla velká sláva a ti, kteří neběželi, se dušovali, že příští rok určitě poběží, a ti, co běželi, to říkali také. Na stupně vítězů jsem se v naší kategorii vešli všichni tři a mně - kromě diplomu za 2. místo - dali i diplom nejstaršího účastníka. A tak jsem si řekl, že jestli ještě někdy vyjde nějaké Kukátko, že do něj všechno napíšu, že aby budoucí generace věděly.

A taky bych si přál, aby tento běh nezamíkl jako zmíněná "Štafeta" již po třech ročnících, ale aby pořadatelé měli větší výdrž. Za tento první ročník jim však patří poděkování již nyní a díky jim se bohdá znovu sejdem na Dobřichovické míli v příštím roce.

Emil C., HgS

ZPRÁVY Z ODDÍLU KOPANÉ SOKOLA DOBŘICHOVICE

A - mužstvo se po slabším začátku rozehrálo k velmi dobrým výkonům v závěru podzimní části soutěže a postupně se ze spodku tabulky probojovalo na slušné 5. místo. Zlepšil se herní projev a po příchodu několika nových mladých hráčů se vytvořila dobrá parta. Družstvo hraje bojovný technický fotbal.

Tabulka III. třídy okresu Praha-západ	
1. Uhonice	12 0 0 42:8 36
2. Dobroviz	8 2 2 28:8 26
3. Statenice	6 4 2 23:16 22
4. Zbuzany	6 2 4 25:19 20
5. Dobřichovice	6 1 5 17:15 19
6. Třebotov	5 3 4 20:12 18
7. Hostivice	5 2 5 20:26 17
8. Chotě B	5 0 7 18:24 15
9. Jeneč	4 1 7 16:14 13
10. Křeževs	4 1 7 14:15 13
11. Libčice n. Vlt.	1 6 5 10:20 9
12. Kosov	2 2 8 12:37 8
13. Sítodokluky	1 2 9 9:36 3
14. Horoměřice -	vyřoučeny ze soutěže

KUKÁTKO 2/97

[27]

B - mužstvo hrálo především pro radost a ve své soutěži je zatím na 11. místě

Žáci - dělají našim příznivcům největší radost. Ve své okresní soutěži všechny soupeře porazili. Neznamená to jiný výsledek než vítězství a jsou tudíž na prvním místě bez ztráty jediného bodu.

V blízkém okolí nemají rovnocenného soupeře, a proto bude zajímavé měření herní kvality na našem předvánočním zázkusném turnaji v sálové kopané, jehož již 7. ročník náš fotbalový oddíl pořádá.

Koná se v hale BIOS - SPORT CENTRA Dobřichovice v neděli 14. prosince 1997 od 8⁰⁰ do 16⁰⁰ hodin. Letos se ho kromě našich žáků zúčastní: FC Viktoria Žižkov, FC Patenidis Motorlet Praha, SK Rakovník, TJ Uhelné sklady Praha, Státní profesionální fotbalová škola při ZŠ Botičská.

Přijďte se na naše chlapec podívat. Vstupné - zdarma.

Miloslav Omáčka,
sekretář oddílu kopané

INZERCE

C&K projekt

- projektování staveb
- inženýrská činnost
- finanční poradenství zdarma

Ing. M. CALDOVÁ
autorizovaný inženýr
Mgr. H. KLÍMOVÁ
finanční poradenství
J. CALDA

technické zařízení staveb

NOVÁ PEC č. 25
Tel.: 0338/336 212

NEMUSÍTE HLEDAT NAŠI KANCELÁŘ, MY NAVŠTÍVÍME VÁS

PNEUSERVIS

ČERNOŠICE
bývalý objekt zahradnictví ul. U vodárny 1450

Prac. doba:
Po - Čt 7.30 - 16.00
Pá 8.00 - 17.00
So 8.00 - 13.00

= Po osobní dohodě zajistíme opravy i mimo pracovní dobu =

NÁKLADNÍCH VOZIDEL

- Nabízí:**
- opravy pneumatik až 43", lepení duší
 - prodej pneumatik PIRELLI, GOODYEAR, MICHELIN, MATADOR, BARUM
 - protektory nákladních vozidel, stavebních i zemědělských strojů
 - prodej duší, ventilů, plechových ráfků
 - výkup akumulátorů, sběr ojetých a poškozených pneumatik

! Při větším množství pneumatik na opravu zajistíme vlastní odvoz !

OSOBNÍCH VOZIDEL

- Nabízí:**
- OPRAVY PNEUMATIK, DUŠÍ, VYVAŽOVÁNÍ KOL
 - prodej pneumatik osobních a lehkých dodávkových
 - PIRELLI, GOODYEAR, MICHELIN, SAVA, MATADOR, BARUM
 - prodej elektronových kol ATP, ALUSTAR, ANTERA, plechových ráfků
 - protektory

Provádíme opravy průrazů pneumatik osobních a nákladních vozidel

PRODEJ AUTOPŘÍSLUŠENSTVÍ NABÍZÍ:

- motorové, převodové a hydraulické oleje CASTROL a PARAMO
- AKUMULÁTORY všech velikostí: AFA a VARTA - včetně servisu
- olejové a vzduchové filtry, výfuky, tlumiče
- spojkové a brzdové obložení - FERODO
- mazací tuky, autokosmetiku a mycí pasty na ruce
- drobné doplňky vozidel, střetáče, klinové a rozvodové těmeny
- autorádía, reproduktory, antény

Co nemáme, objednáme v krátkém dodacím termínu.

☑ SAZKA ON - LINE sázení do poslední chvíle ☑

☑ PRODEJ MOTOROVÉ NAFTY ☑

PRODEJ A VÝMĚNA
PROPAN BUTANOVÝCH LAHVI

Tel. 02/6435124 Fax: 02/6435125
02/6434393